

blev henlagt til det nydannede regeringens planlægningsudvalg, medens tilrettelæggelsen og den praktiske gennemførelse varetoges af en embedsmandsgruppe.

Embedsmandsgruppens redegørelse forelå i foråret 1971 under betegnelsen „Perspektivplanlægning 1970-1985“. I redegørelsens afsnit om den fysiske planlægning understreges behovet for, at den administrative procedure i højere grad end hidtil åbner mulighed for en løbende samordning af både statslige og lokale myndigheders planer og dispositioner og af de enkelte administrationsgrenes virksomhed på hvert enkelt administrativt niveau. Redegørelsen påpeger endvidere, at udbygningen af den oversigtlige planlægning vil kunne medvirke til at forbedre betingelserne for denne samordning.

Der henvises til redegørelsens bind I, s. 99*-123*, og bind II, s. 109-154.

I efteråret 1971 traf regeringens planlægningsudvalg en principbeslutning om, at der skulle påbegyndes en *landsomfattende rammeplanlægning af arealanvendelsen*. Der nedsattes en styringsgruppe bestående af embedsmænd fra 6 ministerier til at lede undersøgelsesarbejdet og til sin tid bistå regeringens planlægningsudvalg med koordineringen af arbejdet, der ligesom perspektivplanlægningen skal bygge på bidrag fra de enkelte ministerier og styrelser. Sekretariatsarbejdet udføres af landsplanudvalgets sekretariat.

Baggrunden for denne rammeplanlægning af arealanvendelsen er det stigende arealbehov til forskellige formål, som samfundsudviklingen medfører, og de øgede konflikter mellem interesserne i at anvende et givet areal, som har kunnet konstateres. Den detaljerede planlægning må foregå lokalt, men for at sikre, at arealkonflikterne løses på en for landet som helhed tilfredsstillende måde, vil det være nødvendigt, at den foregår inden for rammerne af centralt fastlagte retningslinjer.

Formålet med den iværksatte rammeplanlægning af arealanvendelsen er på denne baggrund angivet som

1. at skabe grundlag for opstilling af retningslinjer for den lokale og regionale planlægning af arealanvendelsen,
2. at skabe grundlag for samordning af de centrale styrelseres lokaliseringsplaner både indbyrdes og med kommunale og amtslige lokaliserings- og arealanvendelsesplaner, og
3. at belyse, hvilke lovgivningsmæssige og administrative foranstaltninger der er påkrævet som midler til at sikre styringen og koordineringen.

Som det fremgår af det beskrevne formål med den påbegyndte rammeplanlægning af arealanvendelsen, er det en væsentlig opgave for landsplanlægningen at skabe et forbedret grundlag for en *koordinering* af de offentlige dispositioner, som har konsekvenser for arealernes anvendelse.

Indsatsen i så henseende indebærer bl. a., at der — med grundlag i de til enhver tid gældende principielle retningslinjer for arealanvendelsen og den langsigtede lokaliseringspolitik — skal søges tilvejebragt overensstemmelse mellem på den ene side de planer for arealanvendelse, by- og trafikudvikling, institutionsudbygning m. v., som udarbejdes og gennemføres af de kommunale og amtslige myndigheder, og på den anden side planerne for statens investeringsvirksomhed i bl. a. trafik anlæg og institutionsbyggeri.

Koordineringsbestrebelse indebærer endvidere en løbende vurdering af konsekvenserne af alle større offentlige dispositioner set i lyset af de politiske beslutninger, der træffes inden for de enkelte sektorer. Bliver der f. eks. truffet beslutning om at gennemføre en egnsudviklingspolitik, som indebærer ønsket om mere aktivt end hidtil at øve indflydelse på befolkningens og erhvervsaktivitetens geografiske fordeling eller på bosætningsmønstret, vil det være hensigtsmæssigt, at der foretages en vurdering og eventuelt stilles forslag om en justering af tidligere truffene beslutninger ud fra hensynet til, om de vil fremme eller modarbejde den erhvervs- og befolkningsfordeling eller det bosætningsmønster, der er sat som mål for den besluttede egnsudviklingspolitik.

Løsningen af opgaver som de nævnte gør det påkrævet, at der etableres et snævert løbende samarbejde mellem landsplanorganet og såvel den sammenfattende amts- eller regionplanlægning som sektorplanlægningen, d. v. s. de organer, der centralt udarbejder oversigtsplaner for de enkelte sektorer. Landsplanlægningens koordinerende funktion er således dobbeltsidig i den forstand, at den omfatter såvel den sammenfattende amts- eller regionplanlægning som de statslige sektorplaner, der skal integreres i de enkelte regionplaner.

Den omstændighed, at planlægnings- og beslutningsprocessen for samfundet som helhed finder sted på forskellige administrative niveauer, bestemt af kompetencefordelingen mellem de statslige, amtslige og kommunale forvaltninger, nødvendiggør bl. a., at der som grundlag for koordinationen tilvejebringes et *fælles referencesystem* (datagrundlag) med relation til arealanvendelse og lokaliserings i form af regionalt fordelte befolknings-, bolig-, arbejdskrafts- og erhvervsprognoser i overensstem-